

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1930 | 79. AARGANG

BETYDNINGSFULDE SPØRGSMAAL FOR SIDSTE DAGES HELLIGE.

Af Ældste John A. Widtsoe af de Tolvs Raad.

---

1. *Med hvilken Myndighed blev Brigham Young Profeten Joseph Smiths lovlige Efterfølger?*

De tolv Apostle danner et Kvorum, som i Myndighed og Magt er ligestillet med det Første Præsidentskab. Denne Lærdom blev givet gennem Aabenbaring til Profeten Joseph Smith den 28. Marts 1835. (Pagtens Bog, Kapitel 107: 23, 24.)

Profeten omtalte ofte denne Myndighed, som de Tolvs Kvorum indehavde. For Eksempel, den 16. Januar 1836 sagde han: »Dernæst forklarede jeg de Tolvs Pligter og deres Myndighed, som kommer først efter det nuværende Præsidentskab.« (History of the Church, Bind 2, S. 373.) Den 16. August 1841 sagde han: »Tiden er kommet, da de Tolv skulde blive kaldet til at staa næst efter det Første Præsidentskab.« (Times and Seasons, B. 2, S. 521.) Han sagde ogsaa til Apostlene: »Nu, hvis de dræber mig, saa har I alle Nøglerne og alle Ordinancerne, og I kan besegle dem paa andre, og Satans Hærskarer vil ikke være i Stand til at bryde Riget ned saa hurtigt, som I vil være i Stand til at bygge det op; og paa eders Skuldre vil Ansvaret for Ledelsen af dette Folk hvile.« (Times and Seasons, B. 5, S. 651.)

Da de tolv Apostle kommer forst efter det Forste Præsidentskab, saa vil de i de Tilfælde, at det Forste Præsidentskab ikke er fuldstændigt organiseret, have Ansvaret for Kirkens Ledelse, og for at det Forste Præsidentskab igen bliver organiseret, under Aabenbaring, i Henhold til de Forskrifter, som er givet af Herren. Raadgiverne i det første Præsidentskab taber deres præsiderende Myndighed, naar Kirkens Præsident afgaar ved Døden. Dette fremgaar klart af en Udtalelse, som Profeten Joseph Smith gav den 16. Januar 1836: »De Tolv staar ikke under nogen anden end det Første Præsidentskab, og hvor jeg ikke er, der er der ikke noget Første Præsidentskab over de Tolv.« (History of the Church, B. 2, S. 374.)

John A. Widtsoe.

At de Tolv var vel bekendt med denne Orden allerede før Profetens Dod, fremgaar af, at de to Apostle, som var i Nauvoo ved hans Dod, tog Ledelsen, bekendtgjorde de sorgelige Nyheder og skrev en vidunderlig skon Artikel til de Hellige i Europa.

At Folket ogsaa tydeligt forstod denne Orden, fremgaar af, at de paa Generalkonferencen den 8. August 1844 og ligeledes paa den folgende Generalkonference i Oktober opholdt de tolv Apostle som Kirkens præsiderende Myndighed paa Trods af de Krav, der fremkom fra andre, som stræbte efter Magt og Stilling.

Apostlene har fuld Magt til at gore alt det Arbejde, der kræves i hvilken som helst præsiderende Stilling i Kirken. Peter, Jakob og Johannes beseglede det melkisedekske Præstedomme paa Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordinerede dem til Apostle, ifolge hvilken Myndighed de virkede ved Kirkens Organisation og Udvikling. (Pagtens Bog, Kap. 27: 12, 13.)

De tolv Apostle, som gennem Aabenbaring og ved Folkets Stemme havde faaet Myndighed, blev Kirkens præsiderende Kvorum efter Profetens Død. Brigham Young, som præside-

rede over de Tolv, blev Kirkens ledende Embedsmand. Tre Aar senere, den 5. December 1847, kaldte de Tolv Brigham Young, som allerede var Apostel, til at være Præsident over Kirken, idet de var ledede af Aabenbaringens Aand og handlede i Overensstemmelse med de Aabenbaringer, der var givne angaaende Kirkens Organisation. Og ved en Generalkonference, som Kirken afholdt den 24.—27. December 1847, blev han af Folket opholdt som Kirkens Præsident.

Saaledes blev Brigham Young Profeten Joseph Smiths lovlige Efterfølger som Kirkens Præsident.

2. *Ordinerede Joseph Smith nogen til at være hans Efterfølger som Kirkens Præsident?*

Der er intet, som tyder paa, at Joseph Smith nogensinde har ordineret nogen Person til at efterfølge ham som Kirkens Præsident. De Optegnelser, vi har angaaende ham, beretter tværtimod, at Kirkens Organisation vilde sorge for, at de ledige Pladser vilde blive udfyldt paa en tilborlig Maade.

Dersom Profeten havde valgt nogen til at være hans Efterfølger, vilde det sandsynligvis have været hans ældste Søn, som bar hans Navn. Denne Søn benægtede imidlertid, at nogen som helst saadan Ordination har fundet Sted, idet han under Edsaflæggelse foran en Retsforsamling erklærede: »Nej, min Herre, jeg sagde ikke, at jeg var ordineret af min Fader; jeg gav ingen saadan Erklæring. Jeg var ikke ordineret af min Fader som hans Efterfolger — ifolge den Forstaaelse, jeg har af Ordet ordineret, var jeg det ikke.« (Plaintiff's Abstract, S. 79, Paragraf 126.) Denne Erklæring tilligemed andre Udtalelser, som kunde nævnes, skulde være tilstrækkelig til at besvare Spørgsmaalet angaaende Profetens Søn.

Dersom Profeten havde ordineret sin Søn eller nogen anden, saa vilde det have været kendt blandt de Hellige og tilbørligt nedtegnet. Men efter at Joseph og Hyrum var blevet myrdet, og Spørgsmaalet om en Efterfølger fremkom, var der ingen, der talte om en saadan Udvælgelse eller Ordination. Det var flere Aar senere, da nogle Apostater begyndte at planlægge Oprettelsen af en ny Kirke, at den saakaldte Ordination blev »erindret«. Sonnen selv benægtede det.

Profeten Joseph Smiths ældste Søn og Navnetager blev imidlertid i 1860 ordineret til Præsident over en anden Kirke. Ordinationen blev udført af 4 Mænd, som paastod, at Sonnen

derved modtog sin Faders Rettigheder og Myndighed. Dersom han tidligere var blevet ordineret af sin Fader, vilde en saadan Ordination antagelig være overflødig.

Endvidere, disse 4 Mænd havde ikke Myndighed til at ordinere en Mand til en saadan Stilling, der jo indbefatter den Magt og Myndighed, som tilkommer det høje Præstedømme, Apostelembedet og alle andre Stillinger indenfor Kirken. To af dem, William W. Blair og Samuel Powers, havde aldrig tilhørt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. William Marks, som var den, der udførte Ordinationen, havde en Gang været Højpræst, men var blevet udelukket af Kirken i 1845. Han havde tilhørt mindst tre andre Kirker, inden han hjalp til med at organisere denne nye Kirke. Zenas H. Gurley havde været en af de Halvfjerds, men han havde forladt Kirken og havde tilhørt mindst een anden Kirke, førend han var med til at organisere denne nye Kirke. Disse Mænd havde ingen Myndighed fra Gud til at ordinere nogen Mand.

Profeten Joseph Smith kendte meget godt Kirkens Orden, og han forstod, at ved hans Bortgang vilde Myndigheden til at lede Kirken gaa over til de tolv Apostle.

Desuden, dersom Profeten kunde have udpeget sin egen Efterfølger, hvorfor kunde han saa ikke udnævne Efterfølgere til andre Mænd, som holdt Stillinger indenfor Kirken? En saadan Handlemaade vilde have været imod den Aand, efter hvilken Jesu Kristi Kirke ledes.

3. *Blev Kirken forkastet, fordi Nauvoo Tempel ikke var fuldført inden den fastsatte Tid?*

Et saadant Spørgsmaal er blot uværdigt Smaapirkeri med hellige Ting og er næppe værd at tage under Behandling. En bemærkelsesværdig Aabenbaring angaaende Tempelarbejde blev modtaget af Profeten Joseph Smith den 19. Januar 1841. (Pagtens Bog, Kap. 124.) I denne Aabenbaring blev der givet Befaling om at bygge et Tempel, hvor der kunde udføres Daabshandlinger for de døde. Disse Daabshandlinger var indtil denne Tid blevet udført i de nærliggende Floder.

Aabenbaringen siger: »Men jeg befaler eder, alle mine Hellige, at I bygge mig et Hus, og jeg giver eder tilstrækkelig Tid til at bygge det, og saa længe vil jeg erkende eders Daabshandlinger. Men ser, ved Slutningen af denne bestemte Tid vil jeg ikke længer erkende eders Daab for eders døde, og dersom I ikke gør disse Ting, skal I som en Kirke, naar den

Tid er til Ende, forkastes tilligemed eders døde, siger Herren, eders Gud.« (Pagtens Bog 124: 31, 32.)

Meningen er klar. Kirken maatte skaffe et helligt Sted tilveje, hvor der kunde udføres Arbejde for de døde, og Kirken maatte udføre dette Arbejde for de døde, ellers vilde Herren ikke anerkende Kirken. Med andre Ord, Princippet om Frelse for de døde gennem stedfortrædende Arbejde er af gennemgribende Betydning.

Da denne Aabenbaring var modtaget, begyndte Kirken uden Nølen at rejse et Tempel i Nauvoo, og midt under mange Vanskeligheder, deriblandt Profetens og Patriarkens Død, blev Templet fuldført og indviet den 1. Maj 1846. I dette Tempel blev der udført Ordinancer for de døde og de levende, indtil Kirken blev drevet vestover.

Seks Maaneder efter at Hjørnestenen til Nauvoo Tempel var lagt, i Oktober 1841, blev der i Templets Kældereetage, som da var fuldført, bygget en midlertidig Døbefont, hvor der blev udført Daabshandlinger for de døde, fra November 1841, indtil den egentlige Døbefont blev fuldført.

Ved Kirkens Oktoberkonference i 1841 gav Profeten Joseph Smith de Hellige Instruktioner om at holde op med at udføre Daabshandlinger for de døde i Floder. Hans Ord lød saaledes: »Der skal ikke være flere Daabshandlinger for de døde, før Ordinancen kan udføres i Døbefonten i Herrens Hus.« (Times and Seasons, B. 2, S. 578.) Dette viser den Iver, hvormed de Hellige forsøgte at efterkomme Befalingen. Før de blev drevet vestover, blev der udført i Tusindvis af Ordinancr for døde og levende i Nauvoo Tempel i fuld Overensstemmelse med Herrens Befaling. Denne Villighed til at adlyde, som blev udvist af de Hellige, var velbehagelig for Herren, som ikke havde sat et vist Antal Maaneder eller Aar for Arbejdet, men havde lovet »tilstrækkelig Tid«. Templet blev fuldført og indviet, og det forlangte Arbejde blev udført dèr. Hvad mere kan man forlange?

4. *Hvor mange af Kirkens Medlemmer fulgte Brigham Young til Vesten?*

Ved Profeten Joseph Smiths Død var Kirkens Medlemsantal i Byen Nauvoo og dens nærmeste Omgivelser ikke over 20.000. Dette er bygget paa sikre Kendsgerninger. Dette var Hovedmængden af Kirkens Medlemsantal i Amerika, thi Jo-

seph Smith havde opfordret alle de amerikanske Hellige til at samles i eller omkring Nauvoo.

Praktisk talt alle de trofaste Hellige i Amerika havde adlydt denne Opfordring.

Den Optælling, der blev foretaget i 1850, tre Aar efter Udvandringen vestover, og som er bekræftet ved paalidelige, historiske Data, viser, at Utahs Befolkning var 11.380, som alle var »Mormoner«, med 7.828 i Kanesville, Iowa, paa Vej til Utah, eller et Antal af 19.208 Medlemmer, hvortil man kan lægge Befolkningen af adskillige midlertidige Kolonier, som var paa Vej vestover. I disse Prøvelsens Aar havde der ikke været nogen særlig Agitation i Amerika. Der havde ikke været stor Emigration. Tusinder var døde af Udmattelse og Overanstrengelse paa Færden over Sletterne. Det var kun den naturlige Tilvækst, der havde opretholdt Kirkens Medlemsantal.

Praktisk talt alle Kirkens Medlemmer i Amerika, 90 Procent eller mere, fulgte Brigham Young vestover. De, som blev tilbage, var de svage i Troen, de, som ikke kunde holde ud at tænke paa alle de Trængsler, Rejsen vilde føre med sig, eller de, som ved et syndigt Liv havde tabt Evangeliets Aand og nu var ved at blive Apostater. Mange af dem, som blev tilbage, var blandt Profetens hemmelige Fjender, hvis onde Planer havde ledet til Profetens Martyrdod.

Dersom Brigham Young havde været en, som vilde tilrane sig Magten, saa vilde Folket, som var saa oprigtige i deres Tro, ikke have fulgt ham. Han udmalede ingen straalende Fremtidsperspektiver i Vesten.

I Virkeligheden var Brigham Young blot Middel til at opfylde en Profeti af Joseph Smith. Den 6. August 1842 beretter Profeten Joseph Smith følgende: »Jeg profeterede, at de Hellige vilde fortsætte at lide megen Forfølgelse og vilde blive drevet til Klippebjergene. Mange vilde apostasere, andre vilde blive dræbt af vore Forfølgere eller miste deres Liv paa Grund af Sygdom eller Udmattelse, og nogle af eder vil gaa og hjælpe til med at bygge Kolonier og Byer, og se til at de Hellige bliver et mægtigt Folk midt i Klippebjergene.« (History of the Church, B. 5, S. 85.)

De, som drog vestover med Brigham Young, var de, der opfyldte denne Profeti angaaende Kirken.

Denne store Forudsigelse, hvis Paalidelighed er saa godt stadfæstet, er paa en vidunderlig Maade gaaet i Opfyldelse

ved de Helliges Kolonisation i Bjergenes Dale, og denne Opfyldelse er et glimrende Bevis paa Joseph Smiths profetiske Evne.

5. *Hvorfor blev Brigham Young og andre døbt, efter at de var kommet ind i Saltsødalen?*

Den Kirke, over hvilken Joseph Smith, Brigham Young og deres Efterfølgere har præsideret, har til Maal at gøre Menneskene mere fuldkomne fra Dag til Dag, indtil de bliver »fuldkomne, som deres Fader i Himmelen er fuldkommen«. Enhver Person, som slutter sig til Kirken, begynder en stadig Kamp for at opnaa en større og større Retfærdighed. Thi Daaben er en Pagt, som Mennesket gør med Gud, om at det herefter vil gore alt, hvad der staar i dets Magt for at adlyde Guds Befalinger. Daab er et Tegn paa, at et Menneske har besluttet at holde sig ren fra Verdens Synder.

Under den lange, haarde Rejse over Sletterne henimod Saltsødalen fremhævede Præsident Young den store Betydning og Nodvendighed af et absolut retfærdigt Liv. Han forstod Vanskeligheden ved, at Medlemmerne maatte undvære den beskyttende Indflydelse og den Disciplin, som følger med en organiseret Gren, og han forudsaa, at det haarde Liv under Færden og de mange mindre Uregelmæssigheder, som nodvendigvis maatte opstaa, kunde foraarsage mange Fejltrin. Særligt havde han Forstaaelsen af, at det Arbejde, der forestod ham og Folket, var saa mægtigt, at det kun kunde udfores ved Herrens Hjælp. Og kun et rent og retfærdigt Folk kunde vente at faa Bistand fra Himmelen.

Ti Dage efter, at de forste Pionerer var ankommet til Dalen, den 6. August 1847, besluttede derfor han og de Apostle, der var til Stede, at forny deres Pagt med Herren, idet de dybt folte Nodvendigheden af Herrens Hjælp, og ligeledes vilde sætte et Eksempel for alle. Mange, om ikke alle, fulgte deres Lederes Eksempel. Mange af dem, som senere ankom, blev døbt, skont det altid var en frivillig Sag. Det var en personlig Erkendelse af deres Villighed til at tjene Herren af hele deres Hjerte.

De Daabshandlinger, der saaledes blev udforte, var kun Fornyelser af de Pagter, der allerede var indgaaet med Herren. Der var aldrig noget Spørgsmaal om den tidligere Daabshandlings Værdi eller Nodvendigheden af Daab for at blive et Medlem af Kirken. Den eneste Gang, Brigham Young blev

døbt for at blive Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var den Gang, han blev døbt af Eleazar Miller den 14. April 1832. Præsident Young omtalte hyppigt i sine Taler denne Dato som den Dag, da han blev Medlem af Kirken. Alle de øvrige, som maa have fornyet deres Pagter gennem Daab, regner deres Indtræden i Kirken fra deres første Daab, og maa gøre det. Den oprindelige Daab er den eneste, der benyttes i Kirkens Identifikationspapirer, medmindre det gælder den anden Daab af en, som har været udelukket af Kirken.

6. *Hvilken Del af vore Indtægter bør gives som Tiende?*

Den, der modtager en fast Løn, bør give en Tiendedel af den Løn, han modtager. Forretningsmanden bør give en Tiendedel af sin Fortjeneste, og Landmanden en Tiendedel af Tilvæksten af hans Kvæg og det, hans Landbrug indbringer ham. Med andre Ord, den Indtægt, vi faar hver tiende Dag, tilhører Herren.

Denne Fortolkning er fremkommet paa Grund af den Aabenbaring, som Profeten Joseph Smith modtog, og som siger, at de Hellige »skal betale en Tiendedel af alle deres aarlige Indkomster; og denne Lov skal bestaa for dem evindelig.« (Pagtens Bog 119: 4.) Indkomst betyder al den Vinding, der opnaas ved en Persons Arbejde, Dygtighed eller Held. Dette er Indkomster. Denne Fortolkning har været brugt fra Profetens Dage. Den er ikke ny. For Eksempel, da Nauvoo Tempel blev bygget, blev der bestemt, at Bygningen skulde rejses for den Tiende, som blev betalt af Folket. Der blev da udsendt mange Skrivelser angaaende Tiende. I en Skrivelse, som er dateret den 12. Oktober 1841, altsaa i Profetens Levetid, finder vi, at »Brødrene giver i Almindelighed en Tiendedel af deres Tid eller af deres Indtægter, alt efter Omstændighederne.« (Millenial Star, B. 2, S. 120.) Dette viser, at Princippet om Tiendebetaling blev efterlevet af de Hellige i Kirkens første Tid. Denne Fortolkning af den guddommelige Befaling blev forstaaet af det fordums Israel og behøver ingen videre Belysning.

Nogen anden Fortolkning af Tiendeloven er imod Herrens Ord. De, der lærer, at Tienden blot skal betales af det »overflødige«, hvad de end mener, lærer en falsk Lærdom. Herrens Ord er klare og lette at forstaa.

Tusinder af Sidste Dages Hellige bærer Vidnesbyrd om den Velsignelse, der følger af at betale Herren en ærlig Tiende.

7. *Hvordan er Kristi Kirkes Stilling med Hensyn til Tempelordinancer og Lærdommen om Frelse for de døde?*

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har bygget Templer helt fra Kirkens første Dage. Medens Joseph Smith levede, blev Kirtland og Nauvoo Templer byggede, og andre blev planlagte, men ikke byggede paa Grund af onde Mennesker.

Tempelceremonierne, de saakaldte Begavelser, blev forkyndt af Profeten selv. I sin Historie beretter han den 4. Maj 1842, at han den Dag gav Begavelser til 7 af de ledende Brødre, indbefattende Brigham Young. (History of the Church, B. 5, S. 1—2.)

I Profeten Joseph Smiths sidste Aar gav han mange Instruktioner angaaende Nødvendigheden af at udføre stedfortrædende Arbejde for de døde. Han lærte, at Herrens Værk vilde blive tilintetgjort, og at »den ganske Jord vil blive lagt aldeles øde« ved Kristi Komme, dersom dette Arbejde ikke bliver udført. (Se Pagtens Bog, Kapitel 2.) Ved andre Anledninger skrev han: »Det største Ansvar i denne Verden, som Herren har lagt paa os, er at søge efter vore døde.« (Times and Season, B. 6, S. 616.) »De Hellige, som forsømmer det og ikke gør, hvad de kan for deres bortgangne Slægtninge, gør det til deres egen Frelses Fordærvelse.« (Times and Seasons, B. 2, S. 578.) Der findes intet mere betydningsfuldt Princip i Evangeliet. Jesu Kristi Kirke anerkender og praktiserer det altid. Det er en fra Evangeliet helt uadskillelig Lærdom.

8. *Praktiserede Joseph Smith Polygami?*

Ja. Den Aabenbaring, som tillader Polygami, dateret den 12. Juli 1843, blev forkyndt af Profeten til flere Personer, indbefattende hans egen Broder Hyrum, som har bevidnet den Kendsgerning, at Profeten havde mere end een Hustru. Flere agtværdige Kvinder har under Edsaflæggelse bevidnet, at de var Profetens Hustruer. Og der findes mere end 100 skriftlige Erklæringer angaaende det samme fra Personer, »Mormoner« og Ikke-»Mormoner«, som boede i Nauvoo paa Profetens Tid, opbevaret paa Kirkens Historieskrivers Kontor.

Det er en historisk Kendsgerning, som ikke kan betvivles eller benægtes af andre end dem, som har personlige Grunde til at gøre saa, at det var Joseph Smith, og ikke Brigham Young, som indførte Polygami blandt de Sidste Dages Hellige.

I Virkeligheden har hver eneste fra Kirken frafalden Gren

ved en eller anden Lejlighed indrømmet, at det var Profeten Joseph Smith, som indførte Princippet om og Udøvelsen af Polygami i Kirken.

En lille Del af Kirkens Medlemmer, ikke over 4 pCt., har praktiseret Polygami, indtil det blev ophævet i 1890. Siden den Tid er enhver, som har praktiseret Polygami, blevet udelukket af Kirken.

9. *Bør Forsamlingen knæle, medens Nadveren bliver velsignet?*

Den Maade, hvorpaa Nadveren administreres, er følgende: »Og Ældsten eller Præsten skal velsigne den, og paa denne Maade skal han velsigne den: han skal knæle med Menigheden og paakalde Faderen i højtidelig Bøn, sigende: . . . . (Pagtens Bog, Kapitel 20: 76.)

Ordet »med« er oversat fra det engelske Ord »with«. Den almindelige engelske Betydning af dette Ord er »i Samvær med« eller »blandt«, og det er denne Betydning af Ordet, som er brugt her. Ældsten eller Præsten skal knæle »med« Menigheden, det vil sige: i Overværelse af Menigheden, naar Nadveren bliver velsignet. Aabenbaringen omtaler den virkende Person og siger: »han skal knæle«, ikke: »de skal knæle«. Den Person, der udfører Handlingen, repræsenterer Forsamlingen og udfører Handlingen paa dens Vegne. Ikke alle, som er tilstede, kan udføre, hvad den fungerende Præst eller Ældste gør.

Det vilde ikke gøre nogen Skade, dersom Forsamlingen ogsaa knælede, men det vilde ikke øge Vilsignelsens Kraft noget. Det vilde virke forstyrrende paa en Tid, da alle Tanker skulde være samlet om den Pagt at erindre og tjene Herren; og det har ikke været praktiseret i Kirken. Det er i fuld Harmoni med Aabenbaringen, dersom Forsamlingen bliver siddende, i absolut Ro, medens den knælende Ældste eller Præst velsigner Nadveren, og medens den bliver uddelt.

»Ser, sandelig siger jeg eder, at der ere mange falske Aander udgangne i Verden for at bedrage Menneskene.« — Pagtens Bog 50: 2.

»Og den, som siger, at smaa Børn behøve Daab, fornægter Kristi Barmhjertighed og tilsidesætter hans Forsoning og hans Forløsning Kraft.« — Moronis Bog 8: 20.

DEN DANSKE MISSION.

BESKIKKELSE.

Ældste Jens Charles Christensen er blevet beskikket til at arbejde som Distriktspræsident over Kobenhavns Distrikt. Ældste Christensen, som har været i Missionsmarken siden den 24. Juni 1930, er fra Mink Creek, Idaho. Han emigrerede fra Danmark for ca. 15 Aar siden og virkede for sin Afrejse som lokal Ældste. Under hele sit Ophold i Amerika har han været en aktiv kirkelig Arbejder og har indehaft mange præsiderende Stillinger i de forskellige Organisationer. Broder Christensen har saaledes Erfaring baade i Missionsarbejdet og kirkelig Arbejde i sin Almindelighed og vil være særdeles velskikket til at fylde denne Stilling.

Vi onsker ham Guds rige Velsignelse i hans Arbejde.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

Konferencerapporter fra Den Danske Mission.

EFTERAARSKONFERENCEN I AARHUS DISTRIKT.

Efteraarskonferencen i Aarhus Distrikt blev afholdt i Dagene 10.—13. Oktober. Tilstedeværelsen ved de forskellige Møder viste en betragtelig Fremgang, sammenlignet med de tilsvarende Tal sidste Aar. Det regulære Program, som var udarbejdet af Missionspræsidenten, blev udført, begyndende med en velbesogt Koncert Fredag Aften, Grensmode Lordag Aften og fortsatte med tre Moder om Sondagen. Gode, opbyggende Taler blev givet af Missionærerne, og en god Aand var tilstede gennem alle Moder. Konferencen blev afsluttet med en stor Basar, der blev holdt af den Kvindelige Hjælpeforening og var en af de mest vellykkede, som nogensinde er blevet afholdt i denne Gren.

Missionærmodet varede i to Dage. Der var mange betydningsfulde Sporgsmaal at behandle, og alle Missionærerne drog ud til deres respektive Arbejdsmarker med en ny Beslutning om at arbejde for at fore vor Herres og Mesters Værk fremad.

REDAKTIONELT

MEDENS DET ER TID.

En aandfuld Skribent har en Gang sagt: »De fleste Mennesker anvender den forste Halvdel af deres Liv til at gøre den anden ulykkelig.« Og rigtigt er det ogsaa, at i den forste Halvdel af vort Liv gor vi meget, som odelægger Sundheden, og som vi i den sidste Halvdel af vor Levetid ikke kan faa genoprettet. Det varer alt for længe, før de fleste Mennesker faar Øjnene op for deres smaa, slette Vaner, deres Misbrug af stimulerende Midler, deres Mangel paa Hensyntagen til Legemets vigtigste Funktioner, deres alt for store Trang til »god« og megen Mad og Drikke, deres Lyst til at køre i Stedet for at gaa, deres Magelighed i det hele taget, hvorved Livssafterne stagnerer.

Og saa kommer Alderen, og Folgerne af den forkerte Levevis melder sig, enten de nu kommer som Nervesvækkelse, Hjertesygdomme, Reumatisme, Gigt eller for tidlig Aareforkalkning. Da bliver man pludselig bange og giver sig til at raadspørge Specialister, lægger sig ind paa en Klinik eller i heldigste Tilfælde lægger man sin Levevis om. Man kan jo ikke med Billighed forlange, at Lægens Kunst eller et Kurophold ved et Badested skal kunne genskabe Legemet, saa det bliver ungt og kraftigt.

I mange Tilfælde kan der bødes meget paa Manglerne, men — hvad man har været mange Aar om at ødelægge, kan man ikke genoprette paa kort Tid, som nogle er saa sangvinske at tro. Der maa ofte lang Tid og megen Taalmodighed til, og endda lykkes det ikke altid at komme helt af med Skavankerne.

Tag derfor Hensyn til Sundhedens Love, medens det er Tid. — Giv Agt paa Visdomsordet. *Th. B.*

(Fortsat fra Side 523.)

EFTERAARSKONFERENCEN I AALBORG DISTRIKT.

Efteraarskonferencen i Aalborg Distrikt, som blev afholdt fra 17.—20. Oktober, begyndte med Friluftsmøder, som blev afholdt Torsdag og Fredag Aften. Fredag blev der ogsaa givet en meget vellykket Koncert af Koret for en overfyldt Sal.

Lordag Aften blev der holdt Grensmode ligesom i de ovrige Konferencer. Efter at der var afgivet Rapporter fra de forskellige Organisationer, blev Mødet delt i to Grupper, og Præsident Holger M. Larsen talte til Præstedømmet, medens Soster Rachel S. Larsen, ved Hjælp af Søster Della V. Andersen, talte til Sostrene angaaende næste Aars Arbejde. Om Søndagen blev der afholdt tre Møder. De forskellige Talere var fyldt af Guds Aand og talte meget inspirerende til dem, som var tilstede.

Missionærmodet, som varede hele Dagen, blev om Aftenen efterfulgt af en Basar under Ledelse af den Kvindelige Hjælpeforening.

EFTERAARSKONFERENCEN I KØBENHAVNS DISTRIKT.

Det samme Program, som blev udfort i de øvrige tre Distrikter, blev ogsaa fulgt i Kobenhavn. Konferencen begyndte her med et Grensmode Lørdag Aften den 25. Oktober. Der blev afgivet Rapporter fra de forskellige Organisationer, hvorefter Klasserne blev delte, og Præsident Holger M. Larsen gav Instruktioner til Præstedommet, og Soster Rachel S. Larsen, med Hjælp af de tre kvindelige Missionærer, gav Instruktioner til Søstrene og gav dem en kort Oversigt over det næste Aars Arbejde.

Søndag blev der afholdt tre Moder i den nye Kirkebygning, og der var et stort Antal fremmede tilstede, som fik Anledning til at hore Evangeliet forkyndt af Missionærer og lokale Brødre, som talte meget inspirerende. Paa Modet Søndag Aften var 319 tilstede, hvad der næsten er en Rekord for Københavns Distriktskonference.

Konferencen blev afsluttet med en Fest og Dans under Ledelse af Ungdomsforeningerne. Dette var den første Dans, som blev afholdt i den nye Festsal. *D. V. A.*

DEN NORSKE MISJON.

DØDSFALD.

Søster Dorothea Straaberg avgik ved døden den 16. oktober, 66 år gammel. Hun blev begravet i Nannestad den 24. oktober 1930. Hun har vært medlem av kirken de siste 33 år.

BERGENS DISTRIKTS KONFERENSE.

Bergens distrikts konferense begyndte lørdag aften klokken 8. Bikubepikene gav en meget vellykket demonstrasjon av deres arbeide for et velfyldt hus. Mange av pikene mottok deres fortjenstmerker. Søndag den 12. oktober blev der avholdt tre møter under ledelse av distriktspresident Wm. Bevan Andersen. Alle møter var godt besøkt. Misjonspresident Hyrum D. Jensen var tilstede, likeledes følgende eldster fra Bergens distrikt: Stephen W. Stockseth, Leslie Johnsen, Herman Hogensen Jr. og Marvin Benson.

Mandag aften blev der avholdt en fest, som var meget vellykket. Bergens distrikt er for tiden i en meget god tilstand. Bergens sangkor utfører et storartet arbeide.

OSLO DISTRIKTS KONFERENSE.

Oslo distrikts konferense blev avholdt søndag den 19. oktober. Lørdag aften blev der holdt en fest og udført et program under ledelse av Oslo grens ungdomsforening. Alle var enige om, at denne tilstelning var meget vellykket.

Søndag blev der avholdt tre møter, og en vidunderlig ånd var tilstede. Der blev holdt korte taler av eldstene fra de forskjellige grener i distriktet. Alle bar kraftige vidnesbyrd om evangeliets sannhet og om de velsignelser, som følger av lydighet mot dets principper og ordinanser. På aftenmøtet blev der holdt en inspirerende tale av misjonspresident Hyrum D. Jensen.

Mandag blev der avholdt misjonærmøte, hvor en vidunderlig ånd var tilstede. Følgende misjonsautoriteter og eldster var tilstede: den norske misjonspresident Hyrum D. Jensen, søster Margaret A. Jensen, eldste Harold Carlston, misjonssekretær, distriktspresident Parley C. Kaalstad, eldste Ray Engebretsen, eldste Golden D. Carlston, eldste Allan H. Wagley, eldste Carl F. Johansen, eldste Lionel Hansen, eldste Clifford Christensen, eldste Arthur Larsen, eldste Eugene Jensen, eldste Wilford Edman og eldste Ronald Geertsen.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING

Valgsproget 1930.

Vi stræber efter en større Paaskønnelse af vort Jubilæumsaar ved at søge efter andres gode Sider.

KREDSLÆRERINDERNES LEKTIE FOR DECEMBER.

Glæde.

De allerfleste Mennesker vil gerne give. Hvorfor? Fordi de gerne vil bringe Glæde til andre. Men mange er bedrøvede for, at de har saa lidt at give. Midlerne slipper saa hurtigt op. Men der er en Gave, som ikke slipper op, naar man begynder at give af den, men som tværtimod vokser, jo mere man tager af den, og som vender tilbage i endnu rigere Maal til Giveren. Det er selve Glæden. Der er et lille Vers, som siger: »Den Gang jeg vilde Lykken eje, da flygtet den fra alle mine Veje. Den Gang jeg vilde Lykke bringe, da dalet den paa Englevinge.« Kærligheden er opfindsom, og den finder saa mange Veje til at bringe Glæde. Der behoves glade Mennesker overalt, ikke mindst i den Kvindelige Hjælpeforening. Lad os være Solstraaler og bringe Glæde til alle.

Meddelelse til den kvindelige Hjælpeforening.

Der er ingen Lektier for den Kvindelige Hjælpeforening for December Maaned. Det anbefales at anvende Tiden til Arbejdsmøder, Program- og Vidnesbyrdsmøder eller lignende.

Rachel S. Larsen, Præsidentinde
for de Kv. Hjælpeforeninger.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR DECEMBER.

Den tolvte Trosartikel:

»Vi tror, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene.«

*

De Sidste Dages Hellige er et lovlydigt Folk. Mange har benægtet dette og beskyldt dem for at være oprørske. Men deres Historie modbeviser dette. Hvorfor tror vi, at vi bør være lydige mod verdslig Regering og Øvrighed? Fordi den hellige Skrift lærer os, at dette er ret. Kristus respekterede verdslig Myndighed. Han betalte Skat. Hans Apostle forkyndte denne Lære. Ny Aabenbaring lærer os det samme. Derfor har de Hellige lige fra Kirkens første Dage efterlevet denne Befaling. Husk Beretningen om Mormonbataillonen. Vi tror, at det er lige saa farligt at bryde dette Bud som at bryde hvilket som helst af Guds Bud og Befalinger. Søskende, lad os forkynde Evangeliet ved vort gode Eksempel ogsaa paa dette Omraade.

HERRENS TIENDEDEL.*

Af Dr. James E. Talmage af de Tolvs Raad.

»Herrens er Jorden og dens Fylde.« (24. Salme: 1.)

*

I Anerkendelse af den Ejendomsret, som fremgaar af ovenstaaende, kræver den himmelske Arbejdsherre af sine Forpagtere en Afgift af deres Tid og deres Midler. I Erkendelse af vor Stilling til ham, som Forpagtere til deres Arbejdsherre, bliver der befalet os, at vi skal vie nøjagtig en Syvendedel af vor Tid, en Dag af syv, til Herrens Tjeneste. Angaaende vore Midler og deres Forøgelse, saa beder Herren her om en Tiendedel. Dette er Tienden.

ABRAHAM SOM TIENDEBETALER.

Tiendebetaling var et saa fremtrædende Træk i Moseloven, at man let kan faa det Indtryk, at den ikke eksisterede før denne Tid. Men Tienden er ældre end Israel. Vi læser i Forbindelse med Beretningen om Abrahams Tilbagekomst efter sin Sejr over sit Folks Fjender, følgende: »Og Melkisedek, Kongen af Salem, bragte Brød og Vin, og han var den højeste Guds Præst. Og han velsignede ham og sagde: Velsignet være Abraham for den højeste Gud, som ejer Himmel og Jord, og velsignet være den højeste Gud, som gav dine Fjender i din Haand; og Abraham gav ham Tiende af alt.« (1. Mos. 14: 18—20.)

* Anvendes som Lektie for Præstedømmets første Møde i December.

I denne Forbindelse er det interessant at tage i Betragtning de Bemærkninger, som gores i det nye Testamente angaaende denne Beretning, hvor der som et Bevis paa Højpræsten Melkisedeks Storhed bliver nævnt, at endog Patriarken Abraham betalte Tiende til ham:

»Thi denne Melkisedek, Konge af Salem, den højeste Guds Præst, som gik Abraham i Møde, der han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og som velsignede ham, hvem ogsaa Abraham gav Tiende af alt; han er først, naar hans Navn udlægges, Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er: Freds Konge. . . . . Betragter dog hvor stor denne er, hvem Patriarken Abraham endog gav Tiende af Byttet.« (Hebr. 7: 1, 2, 4.)

Tiendeloven var velkendt og forstaaet i det fordums Israel. Vi finder, at den var almindelig praktiseret og anerkendt, og sandsynligvis var dette Tilfældet længe før Udgangen af Ægypten. Lad os erindre Beretningen om den Pagt, Jakob gjorde med Herren i Ørkenen. Skriften siger: »Da skal denne Sten, som jeg har oprejst til en Mindesten, være et Guds Hus, og jeg vil visselig give dig Tiende af alt, du giver mig.« (1. Mos. 28: 22.)

TIENDE UNDER MOSELOVEN.

Dersom man paa den Tid ikke fuldt ud havde opfattet Tiende som en Tiendedel, saa kan man spørge, hvorfor Jakob specielt nævnte Tienden, eller som der i den engelske Bibel staar: »En Tiendedel«. Kunde man ikke lige godt have nævnt en anden Brøkdel, saa som en Femtedel, Syvendedel eller Tolvtedel? Men han aflagde Ed paa, at han vilde give Herren Tiendedelen af alt, hvad han vilde modtage, og dette stemte overens med den Del, som Abraham havde betalt før denne Tid, og med den nojagtige Angivelse af Tiendedelen, som senere blev givet i Moseloven, samt atter igen i den nuværende Husholdning. Lad os huske, at selve Ordet Tiende betyder en Tiendedel, hverken mere eller mindre. Dette Krav blev stillet til Israels Folk, efter at de var fort ud af Ægypten: »Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og af Træers Frugt, hører Herren til; den er helliget for Herren. . . . . Og al Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg, af alt det, som gaar forbi under Kæppen, den Tiende skal være Herren en Hellighed.« (3. Mos. 27: 30, 32.)

Idet Israel udvikledes til en teokratisk Nation, blev Tiendebetalingen et af de Træk, som adskilte dem, Jehovas Til-

bedere, fra alle andre Folk. Saalænge som Israeliterne trofast opfyldte Tiendeloven, havde de Fremgang. Men naar de undlod at opfylde den, var deres Land ikke længere velsignet. Hellige Profeter formanede, dadlede og revsede Folket, eftersom de atter og atter faldt i Overtrædelse, glemte Herren og forsomte at give ham den Del af deres Indtægter, som var bestemt af den Lov, som de sagde, at de efterlevede.

Ezekias (se 2. Krøn. 31: 5—10) og Nehemias (se Neh. 13: 10—13) gjorde kraftige Anstrengelser for at aabne Folkets Øjne for den Fare, som truede dem paa Grund af deres Forsømmelse af Tiendeloven; og senere var Malakias Herrens Talerør til at give en streng Revselse, en kraftig Formaning og et opmuntrende Løfte angaaende Betaling af Herrens Tiendedel:

»Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi I bedrage mig, og dog sige I: »Hvormed har vi bedraget dig?« »Med Tienden og Afgiften. . . . . Fører al Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne eder Himmelens Sluser, og udgyde Velsignelser over eder i Overmaal.« (Mal. 3: 8, 10.)

I KRISTI OG APOSTLENES DAGE.

Ved den Tid, da Frelseren selv var paa Jorden, var Tiendeloven blevet forøget med utallige Regler, som indefattede uberettigede Fordringer og Udpresninger, hvoraf nogle var byggede paa rene Ubetydeligheder. Kristus anerkendte Tienden, men fremhævede, at andre Pligter ikke var mindre betydningsfulde. (Se Math. 23: 23.) Tiendeloven blev fremdeles overholdt gennem den gamle apostoliske Periode, og for en betragtelig Tid derefter blev den mere eller mindre fuldkomment opretholdt. Men gradvis forsvandt mere og mere Tiendens hellige Karakter, og den blev benyttet som et Middel til verdslig Beskatning.

Spørgsmaal.

1. Nævn et Eksempel paa, at Tiendeloven var kendt før Moselovens Tid.
2. Hvad betyder selve Ordet Tiende? Er dette Ord blevet opfattet saaledes gennem alle Tider?
3. Havde Tiendelovens Overholdelse nogen Indflydelse paa Israels Velfærd og Fremgang?
4. Hvilken Stilling tog Kristus til Spørgsmaalet om Tiende?

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

16. NOVEMBER.

De vise Mænds Besøg (fortsat).

Vi hørte forrige Gang om de vise Mænd, som skulde rejse for at opsøge den nye Konge, hvis Stjerne de havde set i Østen. De havde en meget lang og besværlig Rejse at gøre. Snart kom de ud i Ørkenen, hvor de kun kunde se Sand og Himmel. Men Kamelernes Fødder bevægede sig let i Sandet. Nat efter Nat fulgte de den vidunderlige Stjerne. Naar Solen var varm, hvilte de om Dagen og rejste om Natten. De kunde næppe tro, at de snart skulde se den Konge, som de havde ventet saa længe paa.

Tilsidst kom de til Jerusalem. De gik af deres Kameler og spurgte: »Hvor er Jødernes Konge, som nu er født? Vi har set hans Stjerne i Østen og er kommet for at tilbede ham.« Men Folk rystede paa Hovederne og sagde: »Vi véd det ikke.«

Da Kong Herodes hørte om dem, sendte han Bud efter dem. De red op til hans Palads og standsede der. De sagde noget til deres Kameler, og Kamelerne, som godt forstod dem, knælede ned, saa deres Herrer kunde stige ud af deres Sadler. De havde mærkelige Sadler. De lignede smaa Huse med Gardiner rundt om. De gik saa ind i Kongens Palads og bøjede sig ned for Kongen, idet de spurgte: »Hvor er Jødernes Konge, som nu er født?«

Men Herodes sagde: »Jeg har aldrig hørt om ham. Jeg er Konge her. Men gaa og søg efter ham, og naar I har fundet ham, kom tilbage og fortæl mig det.«

Saa drog de atter ud for at søge efter ham. Stjernen førte dem op ad en stejl Højde op til en lille By, som hed Betlehem. Kamelerne vandrede langsomt gennem de mørke, trange Gader. De vise Mænd undrede sig, om ikke Stjernen vilde lede dem til et af de store Paladser. Men nej, den standsede foran et meget fattigt, lille Hus. Kamelerne knælede ned foran Døren, og de vise Mænd gik ind. Hvad tror du, de saa derinde? De faldt paa deres Knæ foran Jesus og tilbad ham. De aabnede deres Poser og tog ud deres kostbare Gaver og lagde dem for Jesu Fødder.

Og de var saa lykkelige over at vide, at deres Fader i Himmelen havde hjulpet dem til at gøre dette for den nye Konge.

23. NOVEMBER.

Herodes' onde Planer mod Jesus.

Tekst: Math. 2: 13—23.

Da de vise Mænd ledte efter Jesus, gik de til Kong Herodes' Palads og sagde: »Hvor er Jødernes Konge, som nu er født?« Og alle svarede: »Det véd vi ikke.« Da kaldte Herodes de vise Mænd til sig og spurgte dem ud om denne Konge, som de søgte. De fortalte ham, at de havde set hans Stjerne i Østen og var kommet for at tilbede ham. Herodes var ikke nogen god Mand, heller ikke nogen god Konge, og han ønskede ikke, at der skulde komme nogen ny Konge i hans Rige. Derfor sagde han til sig selv: »Jeg vil finde ud, hvor denne nye Konge er, og saa véd jeg, hvad jeg vil gøre ved ham.« Men til de vise Mænd sagde han: »Gaa og find den nye Konge. Kom saa og fortæl mig, hvor han er, for at jeg ogsaa kan komme og tilbede ham.« Og saa rejste de vise Mænd.

Og Stjernen, som havde ledet dem til dette Sted, gik foran dem, indtil de fandt Jesus Kristus, den nye Konge. Da de havde givet ham deres Gaver og havde tilbedt ham, skulde de rejse hjem igen.

De skulde rejse den samme Vej, som de var kommet, men der skete noget, som standsede dem. Vor Fader i Himmelen tog hele Tiden Vare paa sin lille Søn, Jesus. Han vidste, hvad Kong Herodes tænkte paa, og derfor fandt han ud en Maade, hvorpaa han kunde beskytte den lille Jesus.

Medens de vise Mænd sov den Nat, gav Herren dem en Drøm, som viste dem, hvilken ond Mand Herodes var, og hvad han vilde gøre med Jesus. Da de vaagnede den næste Morgen, sagde de til hverandre: »Lad os ikke gaa til Herodes' Palads. Lad os drage hjem en anden Vej.« Og det gjorde de ogsaa. Saaledes beskyttede Herren Jesus fra at falde i Herodes' Hænder. Næste Gang skal vi høre om noget andet, Gud gjorde for at beskytte ham.

---

30. NOVEMBER.

Flugten til Ægypten.

Da de vise Mænd var rejst hjem, kom en Herrens Engel til Josef i en Drøm. Han sagde: »Staa op og tag Barnet og dets Moder og rejs bort fra Herodes' Land. Drag til et Land, som hedder Ægypten, og bliv der, til jeg siger dig til.«

Saa tog Josef og Maria deres Klæder, deres Gaver og noget Føde og paabegyndte Rejsen til Ægypten midt om Natten.

Maria red paa deres Æsel, og Josef gik ved Siden af hende. Maria holdt den lille Jesus i sine Arme. Han var for dyrebar for hende og for hans Fader i Himmelen, til at nogen Skade maatte ske med ham nu.

Det var en lang Rejse, de maatte gore, De maatte hojt op over Bjergene og ned igen paa den anden Side. Længere fremme passerede de Vingaarde, der var fulde af Druer, og Lunde med dejlige, skyggefulde Træer. Men snart kom de til et varmt, tort Land, som var dækket af Sand. Det var en haard Rejse for dem, men det brod de sig ikke om, thi de vidste, at de kom længere og længere bort fra en ond og styg Konge. Snart saa de det dejlige, blaa Vand, som fortalte dem, at de nu var kommet til Grænsen af det Land, som tilhorte Kong Herodes.

I en lille Landsby i det fremmede Land fandt de snart et smukt lille Hjem, hvor de boede, til Herodes var død.

En Nat, medens Josef, Maria og Jesus sov, kom der atter en Engel til dem. Han sagde: »Josef, staa op, tag Barnet og dets Moder og gaa tilbage til dit eget Land. I har intet at frygte nu, thi de, som stræbte Barnet efter Livet, er nu dode.«

Da Josef den næste Morgen fortalte Maria dette, blev hun meget glad, thi hun vidste, at vor himmelske Fader fremdeles tog Vare paa dem og det lille Barn.

Saa drog de atter ud paa Rejse. De pakkede deres Ting sammen, og Maria satte sig op paa deres Æsel med Jesus i sine Arme. Snart var de atter hjemme i deres eget Land.

Hvorhen tror du, de rejste denne Gang? Til den lille Stald, hvor Jesus var fodt? Nej. De rejste heller ikke til den store By med det smukke Tempel. De rejste til Nasaret, den lille By, hvor Maria og Joseph boede, før Jesus kom til dem. Og mange, mange Aar for denne Tid, da Herren havde lovet sit Folk denne Konge, havde han sagt, at han skulde komme til at bo netop i denne lille By.

UDHOLDENHED.

Af William D. Callister.

Der var nylig to Brodre, Kenneth og John Hunter, som med deres Aeroplan, City of Chicago, opholdt sig i Luften 553¾ Timer og derved langt overgik den gamle Udholden-

hedsrekord, som var 420 Timer. Den nodvendige Forsyning af Fødemidler blev skaffet tilveje af to andre Brodre af den samme Familie, Albert og Walter Hunter, som brugte et andet Aeroplan. En Soster, Irene, tilberedte Føden.

Denne Udholdenhdsflugt var i forste Række en Konkurrence mellem Flyverne paa den ene Side og Aeroplanets Maskine paa den anden. Dersom en af disse Ting svigtede, vilde Flugten straks holde op. Paakendingen for Aeroplanet var meget stor. Motoren maatte for eller senere gaa tilgrunde. Men Flyvernes Udmattelse og aandelige Træthed kan ingen, som ikke har haft lignende Erfaringer, sætte sig ind i. I tre Uger horte de den stadige Dur fra Motoren. Det gjorde ondt i deres Øren. De fik Krampetrækninger af at sidde uafladelig i den samme Stilling. De blev nervose og udslidte. Men i dette Tilfælde triumferede menneskeligt Maskineri over Metalmekanismen. Flugten holdt ikke op, før Maskinskade bragte Aeroplanet ned til Jorden.

Følgende er et Citat fra »New York World«: »Et Cigaretselskab tilbod Brodrene Hunter 10.000 Dollers for at reklamere for dets Mærke. De afslog det med den Bemærkning: »Vi ryger ikke Cigaretter«.

Deres Soster Irene fortalte i Dag, at det er ikke Kaffe, som i 20 Dage er blevet sendt op til dem i Luften, men Mælk og Appelsinsaft. Der kom Mænd fra Kaffeselskaber for at undersoge, hvilket Kaffemærker de unge Mænd drak, men de fik kun at vide, at de drak overhovedet ikke Kaffe.«

Penge er en stor Fristelse. Det krævede Mod at afslaa de store Summer, der blev tilbudt dem for at reklamere for visse Kaffe- og Tobakmærker, hvilket i de flestes Øjne er en mild Form for Bestikkelse. Men fremfor alt bor disse unge Mænd respekteres for deres Stilling med Hensyn til Kaffe og The.

Disse Brodre maatte bruge enhver aandelig og fysisk Evne, de var i Besiddelse af, for at opnaa deres Maal. De behovede en god Dømmekraft for at træffe hurtige Afgorelser. Endog Tilforselen af Benzin og Fodemidler, som fandt Sted 223 Gange, uden at det var mislykkedes en eneste Gang, var meget indviklet. Hvert Aeroplan maatte flyve med den samme Hastighed, det ene nogle faa Fod højere end det andet, og hverken svinge til hojre eller venstre et temmelig langt Stykke.

Nikotin, som bliver brugt som et nerveberoligende Middel, medfører ikke bare en Reaktion, men nedsætter ogsaa den aandelige Virksomhedsevne betydeligt. Kaffe, som kan virke

midlertidigt stimulerende, medfører ogsaa en Reaktion, som nedsætter den fysiske Modstandskraft. Kaffe og Tobak, som maaske kan bringe midlertidig Hjælp, vil i Tidens Løb virke fuldstændig nedbrydende under lignende Omstændigheder som dette Tilfælde. Dette er ikke Teorier, men Kendsgerninger, som gentagne Gange er blevet bevist.

Disse unge Mænd valgte at undgaa disse Ting. De ikke alene undgik disse Ting, men de nød saadanne Fødemidler, som vilde øge deres Virkekraft. Disse Faktorer bidrog i høj Grad til det heldige Resultat. Dette er blot en anden praktisk Anvendelse af det Budskab, Herren har gives os i Visdomsordet.

KIRKENS INDVIELSE.

Det er besluttet at udsætte Indvielsen af den nye Kirke i København til Juni Maaned. Aarsagen for Udsættelsen er at give saa mange Søskende som muligt Anledning til at overvære Højtideligheden. Det er meget mere behageligt at rejse om Sommeren, og vi forventer Repræsentanter fra Kirkens Generalautoriteter i Utah saavel som alle Missionspræsidenterne i Europa.

Vi forventer at afholde en speciel Taksigelseskonference den 29.—30. November. Ved denne Lejlighed vil vi tage den store, nye Kirkesal i Brug. Konferencen aabnes med en stor Koncert Lørdag Aften, ved hvilken Lejlighed Københavns store Sangkor, assisteret af Koret fra Malmø, vil udføre et stort Program. Der vil ogsaa blive Møder Søndag Kl. 10, 2 og 7, og vi forventer, at Præsident John A. Widtsoe og Søster Leah D. Widtsoe vil overvære disse Møder.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DØDSFALD I DEN DANSKE MISSION.

DØDSFALD I KØBENHAVNS GREN.

Broder Anthon Riemenschneider afgik ved Døden den 17. Oktober 1930 af Hjerteforkalkning. Broder Riemenschneider er født i Silkeborg den 25. Januar 1861 og blev et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 13. Februar 1921.

Begravelsen foregik fra det store Kapel paa Assistens Kirkegaard den 23. Oktober 1930 under meget stor Deltagelse. Begravelseshojtideligheden, som blev ledet af Forstander Jens P. Hansen, blev aabnet med Afsyngelsen af Salmen: »Naar Verden er kold«. Efter Bøn af Ældste Søren Christensen sang man: »Nærmere Gud, til dig«. Missionspræsident Holger M. Larsen talte ved Baaren. Til Afslutning sang man Salmen: »O min Fader, du som troner«, hvorefter Ældste Christian Larsen sluttede med Bøn. Graven blev indviet af Distriktspræsident Jens C. Christensen.

DØDSFALD I ODENSE GREN.

Broder Lars Christian Larsen afgik ved Døden paa Odense Amts Sygehus den 25. Oktober, og Begravelsen blev afholdt den følgende Tirsdag fra Hospitalets Kapel. Begravelseshøjtideligheden blev ledet af Ældste Otto W. Andersen, som sammen med Missionspræsident Holger M. Larsen talte ved Baaren. Medlemmer af Odense Gren dannede en Gruppe rundt om den rigt blomstersmykkede Baare og sang flere Salmer. Derefter blev Baaren ført til Odense Assistens Kirkegaard, hvor Graven blev indviet af Missionspræsident Holger M. Larsen.

Broder Larsen blev født i Kerteminde den 23. Maj 1866, annammede Evangeliet i 1911, blev ordineret til Ældste i 1915 og var Forstander for Odense Gren under Verdenskrigen. Han efterlader sig sin Hustru, Søster Anne Johanna Larsen, samt Børn og Børnebørn.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, Kbhvn. F.
Trykt hos F. E. Bording.